

er der solide Støtteklodser til Raadighed. Mit Parti vil ikke svigte en Ven og gammel Kammerat i Farens Stund.

Det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg, som talte som Venstres Ordfører, var ked af, at der kun forelaa Tilsagn fra det konservative Parti og det radikale Parti. Han sagde med et Suk: Socialdemokratiet har ikke givet noget Tilsagn. Nej, det indrømmer jeg, vi giver ikke Tilsagn, som er ensbetydende med at købe Katten i Sækken. Vel er vi godmodige Mennesker, men fuldkommen naive er vi dog heller ikke. Lad os se Tingene, lad os se, hvad der er i Sækken, saa skal De faa at vide, hvordan vi vil stille os til det, saa skal De faa Svar paa Spørgsmaalet: Ro eller ikke Ro, men De skal i alle Tilfælde faa saglig Forhandling, og De skal faa at vide, om vi vil være med eller imod. Men før vi ved noget, vil vi ikke give Tilsagn, hverken om det ene eller det andet.

Jeg har set, at Ministeriet baade gennem sin Presse og gennem personlige Udtalelser har krævet *fair play*, Ro til Arbejdets Forberedelse og, som sagt, saglig Forhandling. Det forekommer mig unægtelig, at det højtærede Ministerium har faaet *fair play* i meget vid Udstrækning, i Mod sætning til, hvad der blev det forrige Ministerium til Del; hvis vi skal maale med den Alen, har det i hvert Fald ikke manglet paa *fair play* overfor det nuværende Ministerium. Jeg tror, at vort *fair play* varede i akkurat to Døgn, saa var det forbi. Mit Ministerium dannedes den 23. April, og vi mødte i Rigsdagen den 30. April; efter Valgbrevens Prøvelse og Tingets Konstituering fremsatte vi Lovforslag i Konsekvens med Valgets Udfald, og den 7. Maj, altsaa 14 Dage efter Ministeriets Dannelse, var der fuld Gang i Forhandlingerne om Valutalovgivning og Kriseforanstaltninger her i Folketinget, og saa var i hvert Fald al Tale om *fair play* ogsaa ude af Verden, for saa var der virkelig ikke *fair play* længere. Det er nu 5½ Uge, siden vi havde Valg, og det er 4 Uger, siden Ministeriet dannedes. Mig forekommer det virkelig, at nu kan vi ikke blive ved at køre paa *fair play* længere, nu maa vi bede om at faa Forslagene paa Bordet og Planerne skitsureret, saaledes at vi kan tale om dem og afgøre, om denne *fair play* skal vare længere, eller det nu skal have Ende. Fra vor Side har Ministeriet haft Ro, som det har haft det fra andre Sider, og naar Lovforslagene kommer, kan jeg, uanset hvilket Indhold de har, love saglig Behandling, selv om dette ikke er noget, vi har lært af Venstre i de sidste 21½ Aar.

Det nye Ministerium har altsaa efter min Mening faaet særdeles blide Vilkaar, i hvert Fald i Sammenligning med dem, der blev mit Ministerium til Del; men vi har jo som altid Taalmodighed, og naturligvis, naar vi ikke kan faa Forslagene i Dag, maa vi haabe paa, at de kommer i Morgen eller i Overmorgen, det kan vel ikke vare længe nu, og vi har, som sagt, den nødvendige Taalmodighed, fordi vi altid er sikre paa, at vor Tid kommer jo ogsaa. Handlingerne, ønsker vi, skal være det afgørende med Hensyn til Bedømmelsen af Ministeriet, ikke det, at Ministeriet ganske savner parlamentarisk Grundlag; dette skal ikke være det afgørende, det er en Mindretalsregering, vi har faaet, uden noget som helst Tilsagn om Støtte, bortset fra det Tilbud, jeg altsaa har givet i Dag. Dette er det eneste Tilbud, de har om Støtte fra nogen Side, og det kan de naturligvis ogsaa leve længe paa, forudsat at de vil benytte dem af det.

Jeg tror imidlertid, at allerede efter disse 5½ Ugers Forløb føler adskillige af dem, der stode paa den stærke Regering, der nu skulde komme — det var jo Venstres Slagord, det stod malet paa Skilte her i København, hang udspejndt over Gaderne, stod paa Reklamesedler, der uddeltes: Skaf os en stærk Regering, skaf Venstre Magten, saa faar vi en stærk Regering! — jeg tror, adskillige af disse føler sig snydt og skuffet i Dag.

Den Regering, vi har faaet, er vel den svageste, vi har haft, siden de sidste Højreministerier, og netop under disse Omstændigheder, netop naar Ministeriet er i den Grad svagt og magtesløst, som dette Ministerium er, havde det dog vist været rimeligt, om Ministeriet havde afholdt sig fra ganske unyttige, udfordrende Handlinger. For anden Gang har Venstre, naar det dannede Ministerium, i det samme Forhold gjort en Gestus, der kun kan virke udfordrende paa en meget stor Del af Befolkningen. Jeg tænker paa Socialministeriets Nedlæggelse. Dette er en Handling, der i sin Karakter kun kan betegnes som en ond Handling, og hvis Formaal formodentlig skal være at vise den hensynsløse Kraft, vise, at man ikke fra denne Regerings Side mener, der er Aarsag til at yde Arbejderklassen nogen Art af Hensyn ved Fordelingen af Ministerposterne.

Jeg har set den højtærede Statsminister forklare sig i et Interview med Hensyn til dette Spørgsmaal. Statsministeren begyndte med at sige, at man var utilfreds med det forrige Ministeriums Fordeling af Sagerne; saa havde han lidt vanskeligt ved